

1. Inleiding	5
2. Overzicht geschiedenis atletiekclub VITA:	7
2.1 Ninove Atletiek Club (N.A.C.) 1960 ó 1964	
2.2 Nieuwe Atletiekclub (N.A.C.) en Ninove Sportief (N.S.) 1964 ó 1976	
2.3 Zuid-Oost-Vlaamse Atletiekclub (Z.O.V.A.) 1976 ó 1988	
2.4 Vrienden In Toekomst Atletiek (V.I.T.A.) 1988 ó 1998	
2.5 Vrienden In Toekomst Atletiek (V.I.T.A.) 1998 ó heden	
3. Referentielijst	17
4. Bijlagen	21

1. Inleiding

De Moderne atletiek kende haar oorsprong in Groot-Brittannië in het begin van de negentiende eeuw, meer bepaald in de Engelse lycea. Tot 1870 valt er op het Europese vasteland echter heel weinig atletiek te bespeuren. In 1882 toen de Fransen een nationale atletiekfederatie oprichtten, volgden velen hun voorbeeld. De oprichting van de Moderne Spelen heeft hier natuurlijk veel mee te maken. De eerste atletiekclub in België was Societé des Courses Pédestres de Bruxelles in 1883. Ninove zou nog 70 jaar moeten wachten op het ontstaan van een eigen atletiekclub. Vooral omdat er in de buurt van het Ninoofse een zeer sterke club actief zou zijn, SC Anderlecht. In 1889 werd de Fédération Belge des Sociétés de Courses à Pied opgericht en in hetzelfde jaar vonden de eerste Nationale Kampioenschappen plaats. Niet veel later werd deze federatie ontbonden en stichtte men een sportfederatie met verschillende secties. De Union Belge des Sociétés de Sports Athlétiques (UBSSA) betekende een belangrijke stap in de ontwikkeling van atletiek in België. De atletiek groeide en zo was er al gauw de vraag naar een autonome atletiekfederatie. In 1912 scheurde de atletieksectie zich af van UBSSA en zo ontstond de Ligue Belge d'Athlétisme (K.B.A.B. ó L.R.B.A 1989: 7-10). De Olympische spelen van 1920 te Antwerpen zorgden voor een verdere opgang van de sport in ons land (K.B.A.B. ó L.R.B.A 1989: 16-22). Na de tweede wereldoorlog telde ons land zes pistes. Er werden echter ook kleine wedstrijden georganiseerd op voetbalterreinen (K.B.A.B. ó L.R.B.A 1989: 23). België kende in de jaren 60 en 70 vooral succes op de lange afstandsnummers (K.B.A.B. ó L.R.B.A 1989: 30-34). Dat zou ook een kenmerk zijn van de Ninoofse atletiekclub. Een club van beloftevolle halve fond en fond lopers. In 1978 werd de Koninklijke Belgische Atletiek Bond (KBAB) opgedeeld in twee taalvleugels: de Vlaamse atletiek Liga (VAL) en de Ligue Belge Francophone d'Athlétisme (LBFA). Deze twee organen besturen nu de atletiek in België.

Atletiekclub VITA kende zijn ontstaan in 1960. De naam van de atletiekclub verwijst niet naar zijn ligging, maar staat voor iets anders. In de woelige geschiedenis van de Ninoofse club is dit wel anders geweest. VITA was een groot project van enkele invloedrijke

mensen. Een project waar niet iedereen achterstond. Een project dat volgens vele gedoemd was om te mislukken. VITA moest een club worden die tot de sterkste van België zou behoren. Een fusieclub van Oost-Vlaamse atletiekclubs. Achteraf gezien slaagde dit project slechts gedeeltelijk en slechts voor een beperkt aantal jaar. De naam van de club heeft een drievoudige symbolische betekenis. VITA wil een club zijn van vrienden, een club ook die in staat is mee te evolueren of zelfs te anticiperen op de toekomstige ontwikkelingen in de atletiekwereld, een club tenslotte die de atletiek wil promoten en nieuwe levenskansen (VITA is de Latijnse benaming voor 'leven') wenst te geven in een gebied dat zich uitstrekt van het zuiden tot midden Oost-Vlaanderen (in Bestuur VITA 1988). Vrienden In Toekomst Atletiek dus of kortweg VITA.

2. Overzicht geschiedenis atletiekclub VITA

2.1 Ninove Atletiek Club (N.A.C.) 1960 - 1964

De eerste atletiekclubs in België verschenen in de jaren 1880 (K.B.A.B. ó L.R.B.A 1989: 7-10). Ninove moest nog wachten tot 1960 voor er een echte atletiekclub werd opgericht (De Vogelaer 1994). Het initiatief kwam van vijf jonge Ninoofse atleten, Prosper Verdurm, Norbert Van Muylem, Aimé Van Muylem en de broers Willy en Walter Sergeant (Bijlage 1). Deze waren aangesloten bij SC Anderlecht toen één van de grootste en sterkste clubs in België (Herremans 1987:12). In 1951 hadden de vijf atleten een eerste keer geprobeerd om een club in Ninove te stichten (Bijlage 2), maar ze voelden zich nog te goed bij hun club in Anderlecht en dus bleef het bij een idee. Eind 1960 besloten ze dan toch een club in hun Ninove te stichten. De club werd wel pas officieel erkend door de Koninklijke Belgische Atletiek Bond (K.B.A.B.) op 27 juli 1961 (Bijlage 3). Omdat deze atletenstichters vooral wouden lopen en training geven, werd een bestuur (Bijlage 4) aangetrokken. Zo werd Albert Penne de eerste voorzitter van Ninove Atletiek Club (N.A.C.). De clubkleuren waren dezelfde als de stadskleuren van Ninove: groen, wit en zwart. De clubuitrusting (Bijlage 5) was voornamelijk zwart met een witte streep aan de zijkanten. Al vanaf het eerste jaar werd ook gestart met de organisatie van een heuse cross (Bijlage 6) in het stadspark van Ninove (Herremans 1987: 12). De Ninoofse cross die stevast plaatsvond in kerstmis- en Nieuwjaarsperiode was alom gekend in België. In 1962 (Bijlage 7) won ene Gaston Roelants er. Ook konden er in deze tijd nog geïmproviseerde meetings (Bijlage 8) doorgaan in datzelfde stadspark (Herremans 1987: 12). De cross en meetings konden georganiseerd worden dankzij Ninoofse sponsors en tal van nevenorganisaties die heel wat geld binnenbrachten. NAC was dus zeker en vast geen arme club. Ieder jaar werd er door verkiezingen een nieuw bestuur gekozen. In 1964 stond de heer Saelens F. aan het hoofd van de club. Hij werd bijgestaan door tal van bestuursleden waaronder de atletenstichters en de heren Daelman en De Putter. De club kende in die tijd een aantal subtoplopers (Bijlage 9) zoals een Willy en Walter Sergeant. Ook was er een talent dat zijn neus aan het venster stak. Rudi Simon (Bijlage 10) behaalde toen al tal van ereplaatsen op Nationale Kampioenschappen.

1964 betekende een keerpunt in de korte atletiekgeschiedenis van Ninove (NAC bestuur 1964). In januari werd aan enkele jeugdathleten door trainer Herman Muylaert een mengsel toegediend van cafeïne, coramine en water. Hulptrainer en medestichter Norbert van Muylem kon zich niet vinden in deze praktijken en lichtte het bestuur in. Waarop Herman beloofde geen opwekkende middelen meer uit te delen. Van Muylem en Walter Sergeant kwamen erachter dat er toch nog 'suikerwater' werd gegeven. Hoewel dit product ongevaarlijk zou zijn, had niet iedereen dit zo ervaren. Weer werd het bestuur op de hoogte gesteld. Het was echter Van Muylem die door een deel van het Uitvoerend Comité geschorst werd als hulptrainer en uit het bestuur werd gezet. Een aantal bestuursleden waaronder Walter Sergeant en Albert Penne riepen een speciale vergadering bijeen, want deze beslissing werd slechts genomen door drie leden van het Uitvoerend Comité en was dus helemaal niet rechtsgeldig. Men stelde een verzoeningscommissie samen en deze gingen met een aantal voorstellen naar het Uitvoerend Comité, waaronder verkiezingen voor een nieuw bestuur. Voorzitter Saelens en Daelman en De Putter, het Uitvoerend Comité, gaven geen gevolg geven aan de voorstellen. Ze waren van mening dat ze geen verantwoording dienden af te leggen tegenover anderen. In april werd onder impuls van Walter Sergeant een nieuwe ledenvergadering bijeengeroepen. Het uitvoerend Comité was hierop ook uitgenodigd, maar zijn niet komen opdagen. Op die ledenvergadering heeft men een nieuw bestuur samengesteld. Albert Penne werd weer als voorzitter gekozen. Hierop diende het oude bestuur een klacht in bij de Koninklijke Belgische Atletiek Bond en deze erkende het nieuwe bestuur niet. Ondertussen had Van Muylem ook een klacht ingediend tegen Muylaert in verband met het toedienen van stimulerende middelen. Van Muylem werd in het gelijk gesteld en Muylaert kreeg van de bond een blaam en een laatste verwittiging (Bijlage 11). De bond probeerde ook de club weer te verzoenen en men zou een verzoeningsvergadering bijeenroepen. De 3 heren van het oude bestuur reageerde daar echter niet op. Zij richtten samen met trainer Herman Muylaert een nieuwe club op, Ninove Sportief. En vier jaar na de oprichting viel Ninove Atletiek Club al uit elkaar.

2.2 Nieuwe Atletiekclub (NAC) en Ninove Sportief (NS) 1964 - 1976

Saelens, Daelman en De putter hadden het toen slim gespeeld. Ze hadden alle leden afgeschreven bij Ninove Atletiek Club en er werd hen verteld dat de club niet meer bestond (Verdurm 1964). De enige club die Ninove nog had was dus Ninove Sportief (Bijlage 12), met als voorzitter De Putter. De voorgenoemde atletenstichters lieten dit alles niet zomaar begaan en richtten al vlug Nieuwe Atletiek Club op (Bijlage 13), eveneens N.A.C., maar dan nummer twee (Verdurm 1964). Albert Penne was de nieuwe voorzitter van Nieuwe Atletiek Club. De kleine stad Ninove telde vanaf 1964 dus twee atletiekclubs of zijn het er nu drie (Penne 1964)? Ninove Atletiek Club bestond op papier nog steeds en telde drie leden: Saelens, Daelmans en De Putter. Zij dienden klacht in tegen Nieuwe Atletiek Club, omdat ze dezelfde initialen N.A.C. hadden. Deze klacht werd echter ontvankelijk verklaard. Het tweede N.A.C. is wel het verlengstuk van het eerste NAC. Zij organiseerden verder de financiële aantrekkelijke activiteiten (Bijlage 14), de jaarlijks terugkerende cross (Bijlage 15) en de beroemde bierfeesten (Bijlage 16; De Wolf 1984). Tevens werd een blaadje, -N.A.C. Levenø (Bijlage 17) uitgebracht om de leden op de hoogte te houden van het reilen en zeilen in de club. Beide clubs behielden dezelfde clubkleuren (Bijlage 18). De Ninooofse atletiekclubs werden vooral bekend als een club van lange afstandlopers (De Mey 2000: 33). Een atletiekpiste was nog niet voorhanden, waardoor de kampnummers niet of zeer weinig werden uitgeoefend. De enige atleet in het bestaan van de club die een Olympische selectie wist af te dwingen was Rudi Simon (Bijlage 19). Actief bij NAC en hij werd getraind door het monument Roger Moens, zilveren medaillewinnaar op de 800m bij de Olympische Spelen van 1960 in Rome en toenmalige wereldrecordhouder op de 800m. Rudi Simon was een atleet van uitschieters (K.B.A.B. ó L.R.B.A 1989: 132). Op 20-jarige leeftijd in 1966 werd hij BK op de 800m (Bijlage 20). In 1968 werd hij BK op de 1500m en werd hij geselecteerd voor de 800m op de Olympische Spelen in Mexico. Daar moest hij echter opgeven in de reeksen. In 1969 brak hij het Belgisch record op de 1000m van zijn trainer Roger Moens en mocht hij naar het Europees kampioenschap in Athene, maar daar werd hij uitgeschakeld in de reeksen van de 800m.

Ninove Sportief kende op dat moment onder impuls van trainer Herman Muylaert (Bijlage 21) heel wat goede jeugdathleten en deze behaalden talrijke successen op

Provinciale en Nationale Jeugdkampioenschappen. Deze jeugdkampioenen waren echter vroegtijdig opgebrand en zouden nooit top zijn in de seniorcategorieën (De Wolf 1984). Bij NAC was Felix De Schrijver, destijds ondervoorzitter, voorzitter geworden. In 1969 leek een fusie tussen Nieuwe Atletiek Club en Ninove Sportief terug in de maak. Er was één groot probleem, bij een fusie kwam er een nieuwe club en moesten alle atleten opnieuw tekenen voor de club. De leden van Ninove Sportief zagen dit niet zitten en keerden zich tegen hun eigen voorzitter. De Putter besloot af te treden en trainer Muylaert nam zijn plaats in. De fusie is er toen niet meer van gekomen (Bijlage 22). Ook kwam secretaris Arsène De Plus vanaf dan (Bijlage 23) als sterke man op de voorgrond in Ninove Sportief (Herremans 1987: 12). De clubs in Ninove hadden al heel wat woelige tijden gekend. De cross in het stadspark te Ninove is echter wel elk jaar blijven doorgaan (Bijlage 24). Ninove Sportief bleef op organisatorisch vlak ver achter en zou op dat gebied NAC nooit kunnen overtreffen (De Wolf 1984). In 1972 was de organisatie van de cross door Nieuw Atletiek Club een zeer groot succes. Er waren meer dan 3000 toeschouwers om een legendarisch duel te zien tussen twee grote namen uit die tijd, Gaston Roelants en Miel Puttemans (De Vogelaer 1994; Spruijt 2007: 45). Gaston Roelants die het jaar voordien won, werd verslaan door Miel Puttemans. Puttemans schreef de cross ook in 1973 (Bijlage 25) en 1974 op zijn palmares. De volgende vier jaar zou Leon Schots, de wereldkampioen veldlopen in 1977, er met de overwinning gaan lopen. De erelijst van overwinnaars van de cross van Ninove is indrukwekkend te noemen (Bijlage 26).

Rudi Simon werd na zijn sportcarrière trainer van NAC, samen met Walter Sergeant en Norbert van Muylem (De Wolf 1984). Hij kreeg onder andere de beloftevolle atleten Guy Tondeur en Jef Gees onder zijn hoede. In 1975 behaalde hij zijn eerste successen. Jef Gees werd zestiende op wereldkampioenschappen cross junioren en Belgisch kampioen 3000m junioren (Bijlage 27), Guy Tondeur op de 800m scholieren.

Tussen de twee clubs was er een gezonde rivaliteit, maar toch waren er die droomden van één grote Ninoofse atletiekclub. Herman Muylaert stond daar zoal in 1969 nogal weigerachtig tegenover. Beide clubs wilden wel graag een atletiekpiste, daarbij waren ze afhankelijk van het stadsbestuur. De politieke inmenging bleef dus niet uit. Deze stonden positief tegenover een piste in Ninove. Er was echter één voorwaarde: een fusie tussen

Nieuwe Atletiek Club en Ninove Sportief (Herremans 1987: 12; Spruijt 2007: 44). Na heel wat inmenging van buitenaf, de politici en mensen van de Belgische Bond, kwam in december 1976 de fusie tussen Nieuwe Atletiek Club en Ninove Sportief. Ook Atletiek Club Denderleeuw (A.C.D.) er bij betrokken (Herremans 1987: 12). Zo ontstond ZOVA, Zuid-Oost-Vlaamse Atletiekclub.

2.3 Zuid-Oost-Vlaamse Atletiekclub (ZOVA) 1976 - 1988

De fusie was een zege voor de atletiek in Ninove en Denderleeuw. Anderzijds ook wel een rumoerige periode. Vooral door de rivaliteit tussen trainers Simon en Muylaert (De Wolf 1984). Walter Sergeant werd voorzitter van de Zuid-Oost-Vlaamse Atletiekclub, bijgestaan door secretaris Arsène De Plus van Ninove Sportief, penningmeester Alfons Van Mieghem en nog tal van andere bestuursleden. Met de betrekking van Atletiek Club Denderleeuw (Bijlage 28) in de fusie, konden de atleten van Ninove vanaf dat moment ook gebruik maken van de assenpiste (Bijlage 29) te Denderleeuw. De piste was eveneens geschikt voor het organiseren van wedstrijden. De huidige clubkleuren bleven behouden, wel werd er een nieuw looptruitje uitgegeven (Bijlage 30).

Trainer Simon behaalde met Guy Tondeur Belgische titels op de 800m in de periode van 1976 ó 1978 en in 1977 behaalde hij zelfs een derde plaats op de Europese Kampioenschappen 800m. Hij werd de opvolger van Ivo Van Damme genoemd. Blessures beslisten daar echter anders over en hij zou nooit meer de top bereiken (Van Ophem 1989). Jef Gees koos er voor om bij zijn vader te gaan trainen (Herremans 1987: 12). Zo kwam Rudi Simon zonder sterke atleten te zitten (De Wolf 1984). Terwijl bij trainer Herman Muylaert de successen nog maar begonnen met zijn beloftevolle atleten. Met Eddy De Pauw (Bijlage 31) had hij een echt talent in zijn rangen. In 1979 in Limerick werd Eddy wereldkampioen veldlopen bij de junioren (Vanbesien G. 2002: 19). De eerste en enige wereldkampioen die de club in zijn ondertussen bijna 50-jarig bestaan zal hebben. In 1980 werd hij als eerste jaar senior 38ste op het wereldkampioenschap veldlopen. In hetzelfde jaar zag hij een selectie voor de Olympische Spelen in Moskou aan zijn neus voorbijgaan. Hoewel hij sterke tijden had gelopen op de 5000m en de 10000m, kregen de vaste waarden van toen, Miel Puttemans en Alex Hagelsteens, voorrang (in Vanbesien G. 2002: 19). Nadien sukkelde Eddy echter van de ene blessure

in de andere. Hij bleef wel nog jaren meedraaien met talrijke selecties voor de wereldkampioenschappen cross, maar hij haalde nooit het absolute topniveau. Ook andere atleten leidde Muylaert naar Belgische titels of deelnames aan wereldkampioenschappen: Walter De Smet Belgisch kampioen 800m in 1983, Mark De Blander (Bijlage 32), Guido De Pauw, Raymond Van Paemel (Bijlage 33) allen hebben één of meerdere deelnames aan wereldkampioenschappen veldlopen op hun palmares staan. In de club verliep alles rustig, de fusie leek goed verteerd. ZOVA kende een bloeiperiode. Van 1977 tot 1983 was er altijd minstens één ZOVA-atleet vertegenwoordig op het wereldkampioenschapveldlopen. De Ninoofse club werd dan ook aanzien als een club van beloftevolle langeafstandslopers. Ook op de interclubs werd goed gescoord. De ploeg van ZOVA kon promoveren naar de tweede afdeling (De Vogelaer 1983). Maar misschien was het maar schijn dat alles in orde was. Muylaert zijn atleten waren allemaal heel succesvol bij de jeugdcategoryen en waren volledig of deels opgebrand wanneer ze er eigenlijk moesten staan (De Wolf 1983; De Mey 2000: 33). Daar en toen had het bestuur moeten ingrijpen, maar ze waren al zo blij dat de club vele kampioenen telden. Ook hadden ze hun vedetten en zo werd de jeugdopleiding bij de allerkleinsten helemaal verwaarloosd (De Vogelaer 1983). In 1982 besloot Herman Muylaert te stoppen als trainer (Bestuur 1983). Vanaf 1983 bracht men een krantje uit, genaamd ~~Z.O.V.A.~~ nieuwsø (Bijlage 34). Na twee nummers werd dit ~~ZOVAKrantø~~ (Bijlage 35) genoemd. Doel was communicatie tussen bestuur en atleten te verbeteren (Redactie 1983). Jef Gees (Bijlage 36) werd dat jaar net niet geselecteerd voor het Wereldkampioenschap in Helsinki. Nipt miste hij de limiet op de 5000m, gedelibereerd werd hij echter niet (Roox 1983).

In augustus van dat jaar dropte Muylaert een nieuwe bom in de club. Hij kondigde zijn overstap aan naar Vlierzele Sportief (V.S.). Een grote concurrent van ZOVA. Maar het bovenal nam hij een aantal ZOVA-atleten met zich mee, onder andere: Martine Van Den Borre, Walter De Smet, Willy Van Huylenbroeck (Bijlage 37), Raymond Van Paemel (Bestuur 1983; De Vogelaer 1983; Herremans 1987: 12). Het bestuur liet het hoofd niet hangen met het vooruitzicht op een nieuwe piste, dat beloofd was in 1975, en met een aantal atleten die besloten Muylaert toch niet te volgen, werd verder naar de toekomst gewerkt (De Vogelaer 1983). De nieuwe tartan atletiekpiste werd officieel geopend in

mei 1985 en de openingsmeeting was direct een voltreffer (Bijlage 38; De Vogelaer 1985). De wedstrijden (Bijlage 39) die de club op de piste konden organiseren waren ook financieel interessant. In december werd in het stadspark een jubileumeditie van de cross georganiseerd, de 25ste keer al (Bijlage 40). Jef Gees werd dat jaar Belgisch kampioen cross (Bijlage 41). Eddy De Pauw zou het jaar daarop de titel overnemen (Bijlage 42). Ook in de periode van 1984 ó 1987 was ZOVA vertegenwoordigd op het wereldkampioenschap cross. Met als hoogtepunt in 1986 in Neuchatel, daar hadden maar liefst drie ZOVA atleten aan deelgenomen. Eddy De Pauw 58ste, Jef Gees 91ste en Marc De Blander 130ste (Lismont 1986: 24-25). Sportief gezien ging het na 1986 bergaf, er was geen opvolging voor de betere atleten. Het bestuur kwam gelukkig wel tot het besef dat ze moesten investeren in de jeugd (Herremans 1987: 13). Zo begon men met het aantrekken van jeugdtrainers. Organisatorisch daarentegen beleefde de club een hoogtepunt. Met de organisatie van maar liefst 28 meetings, twee crossen (Denderleeuw en Ninove) en diverse eefstijnen. Vanaf 1986 zou de cross in Ninove deel uitmaken van de crosscup (Bijlage 43). Met bouwbedrijf BIK werd er een hoofdsponsor aangetrokken dat de club financieel sterk deed staan (Herremans 1987: 13).

2.4 Vrienden In Toekomst Atletiek (VITA) 1988 ó 1998

Eind 1987, enkelingen droomden van één grote Oost-Vlaamse atletiekclub. Er volgden gesprekken tussen Vlierzele Sportief, ZOVA, Atletiek Club Geraardsbergen en KAA Gent. Gent had te veel eisen en Geraardsbergen wou toch autonoom blijven. Deze clubs haakten dus al snel af. Bleven over Vlierzele en ZOVA, 2 rivaliserende clubs. Een fusie zag er op papier gunstig uit. ZoVA had geld en een nieuwe piste, Vlierzele had de atleten (in De Mey 2000: 45). In 1988 gebeurde wat velen voor onmogelijk had gehouden, de fusie was een feit en zo ontstond VITA, -Vrienden In Toekomst Atletiek (Bijlage 44; VITA-bestuur 1988). VITA werd één van de grootste clubs in Vlaanderen. De club had zowaar drie pistes ter beschikking en kon rekenen op vijftien trainers (Bijlage 45). Voorzitter werd Godfried Willemens van VS en Walter Sergeant van ZOVA ondervoorzitter. Dit waren de twee grote bezielers achter de eenmaking. Een deel van het oude bestuur van ZOVA kon absoluut niet leven met de fusie en besloot dan ook om uit het ZOVA bestuur te stappen (Paternoster 1990). Hoewel de atleten lopen onder de naam

VITA, bestonden de afdelingen VS en ZOVA (Bijlage 46) nog steeds. ~~ZOV~~Akrantø werd vervangen door ~~VITA~~infoø (Bijlage 47) en ook kwamen er nieuwe clubkleuren: wit, rood en blauw. Het eerste succes was al direct te merken bij de provinciale kampioenschappen bij de jeugd (Bijlage 48). De interclubs, traditioneel een waardemeter voor de sterkte van de verschillende clubs, waren ook bij de jeugd een voltreffer. Bij de categorieën kadetten en scholieren won VITA zowel bij de jongens als de meisjes (Verleysen 1988: 6). Peter Moreels (Bijlage 49) werd Belgisch Kampioen in het polsstokspringen en Raymond Van Paemel op de 5000m (De Mey 2000: 33). In 1990 had men 1044 leden en daarmee waren ze de 2de grootste club in Vlaanderen na Daring Club Leuven (D.C.L.A.) (Bijlage 50). De crosscup in Ninove was uitgegroeid tot een internationale IAAF ó World cross Challenge (Bijlage 51). Secretaris Arsène De Plus speelde een belangrijke rol in de keuze van Ninove als Belgische wedstrijd in dit criterium. Slechter nieuws was het overlijden van Geert Rasschaert (Bijlage 52). Geert was een beloftevolle atleet op de marathon. Na de Westlandmarathon kreeg hij een hartslagaderbreuk en hulp kon niet meer baten. Dit was een groot verlies voor de club. Om de herinnering aan Geert levendig te houden startte men in 1991 met de ~~Memorial~~ Geert Rasschaertø (Bijlage 53).

Hoewel sportief alles goed zat, waren er op bestuursniveau heel wat problemen en voor het eerst, maar zeker niet voor het laatst was er al sprake van een defusie. Er waren heel wat moeilijkheden in de verdeling wat betreft het financiële en op organisatorisch vlak (Ganseman 1990). Er kwamen een aantal wisselingen in het bestuur. De belangrijkste waren Etienne Libert die de nieuwe voorzitter werd en Eddy De Vogelaer die de taak overnam van Arsène De Plus (De Vogelaer 1991). Arsène De Plus was de grote man achter de cross in Ninove. Een nieuwe editie zou er niet meer komen, financieel woog deze te zwaar op de club (Ganseman 1990). Zo kwam er na 30 edities een einde aan één van de mooiste crossen in België. Een aantal kernen, Welle en Wichelen, splitsten zich na de bestuurswissel toch af (De Vogelaer 1992; De Mey 2000: 45). Ook de atleten waren niet tevreden en dit is dan ook duidelijk te merken in het ledenaantal dat fors daalde tot 681 in 1991 en tot 572 in 1992 (Bijlage 54). In 1993 werd er een vergadering bijeengeroepen voor een zoveelste defusie (Pottie 1993). Gedurende de volgende jaren hing er vaak een waas van geruchten rond een eventuele splitsing. Hoewel het bestuurlijk

niet altijd even goed leek te vlotten, groeide de club wel opnieuw. Het ledenaantal (Bijlage 55) nam weer toe en ook op de interclubs bleef VITA het goed doen. In 1994 werd -VITAinfoø omgedoopt tot het huidige -STARTø (Bijlage 56). In 1997 slaagden zowel de mannen als de vrouwen, na 3 jaar van opeenvolgende promoties in hun reeks, erin om de hoogste afdeling in de interclub te bereiken (Gyselinck 1990: 4; Vanbesien H. 1997: 8).

Spanningen op bestuursvlak bleven echter niet uit (Libert, De Vogelaer 1997). 1998 bracht wat al een tijdje in de lucht hing, een definitieve defusie. Er was een gebrek aan samenhang en beide clubs hadden een te verschillende mentaliteit. Daarbij had VS net een prachtige nieuwe piste gekregen en de scheiding was dus een feit.

2.5 Vrienden In Toekomst Atletiek (VITA) 1998 ó heden

Het toenmalige Z.O.V.A. ging verder onder de naam VITA. Een kern van Overmere, die oorspronkelijk bij VS behoorde, besloot om onder de naam van VITA te lopen. Degradatie uit de hoogste afdeling van de interclubs was onvermijdelijk (Vanbesien H. 1999: 7; Vanhoovels 1999: 13). Een moeilijke periode zou aanbreken. Walter Sergeant (Bijlage 57) die als voorzitter was aangeduid, besloot te stoppen en droeg de fakkel over aan oud-atleet Jef Gees (De Vogelaer 1999; Gees 1999). Walter werd door de club bedankt voor zijn jarenlange inzet en kreeg de titel van erevoorzitter. Het bestuur van VITA zette door. De -Memorial Geert Rasschaertø groeide uit tot een zeer succesvolle meeting, aantrekkelijk voor Belgische en buitenlandse atleten en behoort toe tot de Flanders Cup. De Flanders Cup is een organisatie van de betere wedstrijden in België. De klap van de defusie was vooral te merken bij oudere categorieën. De club moest vanuit de jeugdcategoryen weer proberen te groeien (Bijlage 58). In 2000 was er de 40 jaar atletiek happening (Bijlage 59), atletiek in Ninove was niet dood, integendeel. Secretaris Eddy De Vogelaer werd voorzitter van de Vlaamse Atletiek Liga en dat viel niet meer te combineren met de taak als clubsecretaris. Luc De Schrijver zou deze overnemen. Sinds 2002 werd er gestart met een Start to Run cursus, ieder jaar weer schrijven 50 à 60 deelnemers er zich voor in. Het stadsbestuur speelde in op de noden door in het stadspark een Finse piste te laten aanleggen (Spruijt 2007: 44). Vanaf 2003 wou men weer een cross organiseren in het stadspark in Ninove. Het bestuur slaagde erin om het Provinciaal

Kampioenschap cross (Bijlage 60) naar het stadspark Ninove te krijgen en na dertien jaar zonder cross, zou er weer elk jaar n cross doorgaan in het stadspark. Ook besloot het stadsbestuur om de atletiekpiste opnieuw te laten heraanleggen (De Vogelaer 2003). Gevolg daarvan was wel dat de Memorial Geert Rasschaertø in 2005 niet kon plaatsvinden op de piste in Ninove. Er werd gezocht naar een andere locatie en de enige piste in de buurt die in aanmerking kwam, was die van Vlierzele Sportief. Beide clubs die niet op de meest vriendelijke manier waren uiteengegaan, konden tot een compromis komen. Sinds de clubs elk hun eigen weg gingen, komen ze beter overeen dan ten tijde van de fusie (in De Mey 2000: 45). VITA kon vanaf eind 2005 gebruik maken van een nieuwe MONDO-piste. Wat de uitbouw van de club alleen maar ten goede kwam. Organisatorisch blijft de club top. Ieder jaar weer worden een twintigtal zomermeetings georganiseerd, een indoormeeting, twee crossen, een eefstijn en tal van andere randactiviteiten (Spruijt 2007: 45). Nu kan men nog steeds rekenen op voorzitter Jef Gees, bijgestaan door secretaris Dirk De Bot, het bestuur, de trainers en heel wat medewerkers. VITA heeft de laatste tien jaar wel een aantal jeugdkampioenen (Bijlage 61) gekend, spijtig genoeg is er nog niemand in geslaagd om door te groeien naar de top. Dit heeft vooral te maken met de drop-out die kenmerkend is voor de atletiek, velen laten hun sport vallen omdat deze niet meer te combineren valt met hun studies. Topatletiek vereist meer dan alleen talent er is karakter en volharding voor nodig.

VITA is uitgegroeid tot een familieclub (Bijlage 62) die alle kansen geeft aan de jeugd om zich te ontwikkelen (in Spruijt 2007: 44). Bijna tien jaar van stabiliteit en rust kenmerken de club. En volgend jaar is er de viering van 50 jaar atletiek in Ninove.

3. Referentielijst

De Mey G,

2000, Eddy De Pauw & Raymond Van Paemel, Komen en gaaní , Atletiekleven 14(4): 33.

De Mey G,

2000, Emiel De Craecker en Katinka Pottie vertellen een bewogen geschiedenis, òOoit organiseerden we dertien oefencrossen per seizoenö, Atletiekleven 14(5): 44-45.

De Vogelaer E,

1983, April 1983: Goed begonnen isí ?, ZOVAKrant (Iddergem) 1(1).

De Vogelaer E,

1983, Wat nu?, ZOVAKrant (Iddergem) 1(6).

De Vogelaer E,

1985, Openingsmeeting te Ninove lokt veel volk naar de piste, ZOVAKrant (Iddergem) 3(25).

De Vogelaer E,

1991, voorwoord, VITAinfo.

De Vogelaer E,

1992, voorwoord, VITAinfo.

De Vogelaer E,

1994, In the pictureí Walter Sergeant, Start 1(3).

De Vogelaer E,

1998, Voorwoord, Naar een nieuw VITA, Start 4(4).

De Vogelaer E,

1999, Jef Gees nieuwe voorzitter van de club, Walter Sergeant erevoorzitter, Start 5(2).

De Vogelaer E,

2003, Nieuwe piste voor Ninove, Start 9(4).

De Wolf A,

1984, Hoe ziet een oudgediende het ZOVA van vroeger en nu, ZOVAKrant (Iddergem) 1(8).

Ganseman L,

1990, Motieven voor mijn ontslag uit het bestuur, 3p., (Iddergem: archief E. De Vogelaer; getypt).

Gyselinck E,

1997, LOOISE en VITA trekken het laken naar zich toe, Atletiekleven 11(7): 4.

Herremans U,

1987, Op bezoek bij ZOVA, ZOVA: via actieve jeugdwerking topklub worden in Vlaanderen, Atletiekleven 1(2): 12-13.

K.B.A.B. ó L.R.B.A. (red.),

1989, 100 jaar Belgische atletiek: Moderne sport kwam overgewaaid uit Groot-Brittannië: Belgische atletiek moest zich eerst van voetbaljuk bevrijden, Brussel: K.B.A.B. ó L.R.B.A., 199 p.

K.B.A.B. ó L.R.B.A. (red.),

1989, 100 jaar Belgische atletiek: De Olympische Spelen van Antwerpen 1920: Plantrekkerij, de Finnen en Broos vierde in marathon, Brussel: K.B.A.B. ó L.R.B.A., 199 p.

K.B.A.B. ó L.R.B.A. (red.),

1989, 100 jaar Belgische atletiek: De tijd van de paaltjes en de linten, Brussel: K.B.A.B. ó L.R.B.A., 199 p.

K.B.A.B. ó L.R.B.A. (red.),

1989, 100 jaar Belgische atletiek: Heet ge Gaston? Dan kunt ge Olympisch kampioen worden: Waarom lopen (of liepen) de Belgen zo snel?, Brussel: K.B.A.B. ó L.R.B.A., 199 p.

K.B.A.B. ó L.R.B.A. (red.),

1989, 100 jaar Belgische atletiek: Eervolle vermeldingen, Brussel: K.B.A.B. ó L.R.B.A., 199 p.

Libert E, De Vogelaer E,

1997, Voorwoord, Start 3(4).

Lismont A,

1986, Een terugblik op de Belgische prestaties tijdens het WK-cross, Lieve Slegers: de grote verrassing, Atletiek Aktueel: 24-25.

NAC bestuur,

1964, Ninove Atletiek Club ó kaarten op tafel, 2p. (Ninove: archief W. Sergeant; getypt).

Paternoster J,

1990, Afscheidsbrief van de oude generatie ZOVA, 3p., (Iddergem: archief E. De Vogelaer; handgeschreven).

Penne A,

1964, Een verwarde wereld met of zonder verkiezingen, N.A.C. Leven 1(2).

Pottie K,

1993, Bijeenroeping van de Algemene Vergadering van VITA, 1p., (Iddergem: archief E. De Vogelaer; getypt en handgeschreven).

Redactie,

1983, voorwoord, ZOVAKrant (Iddergem) 1(1).

Roos R,

1983, Zeventiende op de wereldlijst 5000m maar geweerd voor Helsinki, De Gentenaar.

Spruijt B,

2007, Op bezoek bij VITA, De Ninoofse Vrienden In toekomst Atletiek, Atletiekleven 21(5): 44-45.

Vanbesien G,

2002, Portret Eddy De Pauw, Het geheugen van een wereldkampioen, Atletiekleven 16(2): 19.

Vanbesien H,

1997, DCLA met, VITA zonder voorsprong, Atletiekleven 11(7): 8.

Vanbesien H,

1999, Ere-afdeling VAL, Gemakkelijk ging ook voor Daring Leuven, Atletiekleven 13(6): 7.

Vanhoovels P,

1999, Ere-afdeling VAL, Homogeniteit te sterk voor Wase uitschieters, Atletiekleven 13(6): 13.

Van Ophem R,

1989, Het werd stil rond Guy Tondeur, Dé job 10 jaar te laat, Atletiekleven 3(25): 23.

Verdurm P,

1964, Nieuwe definitieve start voor N.A.C.?, N.A.C. Leven 1(1).

Verleysen J,

1988, Jeugdinterclubs: Oost-Vlaanderen, VITA scoort vier op vier, Atletiekleven 2(11): 6.

VITA-bestuur,

1988, òfusie VS en ZOVAö, ZOVAKrant (Iddergem).

VITA Bestuur,

1988, òWe staan pas aan het begin van de wegö, VITAinfo (Iddergem) (1).

ZOVA Bestuur,

1983, De geschiedenis herhaalt zichí , ZOVAKrant (Iddergem) 1(6).

4. Bijlagen

Bijlage 1: Foto's van de atleten stichters.

Bijlage 2: Artikel met Walter Sergeant.

Bijlage 3: Artikel officieel ontstaan NAC.

Bijlage 4: Foto bestuur NAC.

Bijlage 5: Uitrusting NAC.

Bijlage 6: Sfeerbeelden cross.

Bijlage 7: Verslag cross Ninove 1962.

Bijlage 8: Aankondiging meeting 1962.

Bijlage 9: Foto's atleten.

Bijlage 10: Palmares van Rudi Simon als kadet.

Bijlage 11: Krantenartikel: Dopingszaak te Ninove.

Bijlage 12: Groepsfoto NS.

Bijlage 13: Feest ter ere van oprichting Nieuwe Atletiek Club.

Bijlage 14: Tal van randactiviteiten.

Bijlage 15: Aankondiging van de cross in 1965.

Bijlage 16: Advertentie van de bierfeesten.

Bijlage 17: Voorblad N.A.C. Leven.

Bijlage 18: Foto uitrusting NAC.

Bijlage 19: Foto's van Rudi Simon.

Bijlage 20: Rudi Simon kampioen van België op de 800m.

Bijlage 21: Foto van Muylaert en een atleet.

Bijlage 22: Krantenartikel: K.B.A.B. miste de kans. Atletiekleven blijft verdeeld in
Ninove.

Bijlage 23: Foto van Arsène De Plus.

Bijlage 24: Krantenartikel cross 1969: N.A.C. Ninove brengt België tegen de rest.

Bijlage 25: Miel Puttemans in actie op de cross te Ninove in 1973.

Bijlage 26: Erelijst van overwinnaars van de cross te Ninove.

Bijlage 27: Foto huldiging Jef Gees BK 3000m junioren.

Bijlage 28: Foto's van Atletiek Club Denderleeuw.

Bijlage 29: Foto van de assenpiste van Denderleeuw.

Bijlage 30: Foto's van atleten van ZOVA.

Bijlage 31: Foto van Eddy De Pauw.

Bijlage 32: Foto van Mark De Blander.

Bijlage 33: Foto van Raymond Van Paemel.

Bijlage 34: Voorblad Z.O.V.A. Nieuws.

Bijlage 35: Voorblad ZOVAkrant.

Bijlage 36: Foto's van Jef Gees.

Bijlage 37: Foto van Willy Huylenbroeck.

Bijlage 38: Foto's van de atletiekpiste en de openingsmeeting.

Bijlage 39: Wedstrijdaankondiging.

Bijlage 40: Aankondiging 25ste cross Ninove.

Bijlage 41: Jef Gees Belgisch kampioen cross 1985.

Bijlage 42: Eddy De Pauw Belgisch kampioen cross 1986.

Bijlage 43: Aankondiging crosscup Ninove.

Bijlage 44: Statuten VITA.

Bijlage 45: Trainersoverzicht.

Bijlage 46: Statuten ZOVA.

Bijlage 47: Voorblad VITA-info.

Bijlage 48: Overzicht medailles Provinciaal kampioenschap.

Bijlage 49: Foto van Peter Moreels.

Bijlage 50: Aantal leden in 1990.

Bijlage 51: I.A.A.F. crosscup te Ninove.

Bijlage 52: Foto's van Geert Rasschaert.

Bijlage 53: Memorial Geert Rasschaert.

Bijlage 54: Daling van het aantal leden in 1991 en 1992.

Bijlage 55: Overzicht van het aantal leden in de periode van 1993 ó 1997.

Bijlage 56: Voorblad START.

Bijlage 57: Foto van Walter Sergeant.

Bijlage 58: Overzicht ledenaantal van 1999 tot 2009.

Bijlage 59: 40 jarige happening.

Bijlage 60: Aankondiging Provinciaal kampioenschap cross.

Bijlage 61: Foto's podia kampioenschappen.

Bijlage 62: Groepsfoto's.